

Drew Chapman

# Ondergronds



Karakter Uitgevers B.V.

# Proloog

Gemeente Huaxi, provincie Shanxi, China, 16 november, 06.42 uur

Hu Mei werd wakker van het geluid van vuurwerk. Tweemaal werd de stilte van het platteland verbroken door een reeks ratelende, echoënde explosies, die plotseling ophielden. Dit was het afgesproken signaal – zoveel pakketten rotjes als de wachtposten in zo min mogelijk tijd konden afsteken – en het betekende dat de politie op de enige weg die door het kronkelende ravijn leidde richting Huaxi reed, waarschijnlijk in bussen, gevolgd door twee jeeps met partijfunctionarissen. De functionarissen bleven altijd in de achterhoede, uit de vuurlinie, maar wel altijd in de buurt, zodat ze voor de foto konden poseren en met de eer konden gaan strijken nadat de politie het vuile werk had opgeknapt.

Dit waren beambten op prefectuurniveau, dacht Mei, terwijl ze de schuimrubber slaapmat in haar provisorische tent uitrolde; lagere partijfunctionarissen uit Taiyuan, de stad van de eindeloze staalfabrieken, of misschien zelfs een rang hoger, gewichtige gemeentelijke magistraten uit Jinan. Het maakte Mei niet uit. Wie het ook waren of waar ze ook vandaan kwamen, ze haatte hen hartgrondig, tot in het diepst van haar ziel.

Hu Mei knielde neer, vouwde haar deken netjes op – ze ging prat op haar aandacht voor details, op de kalmte die ze wist te bewaren terwijl de chaos op uitbreken stond – en stopte die in haar rugzak. Ze sloot haar bruine, tweëndertig jaar oude ogen en nam even de tijd om aan haar echtgenoot Yi terug te denken, aan de plooiën van zijn scheve glimlach, zijn zachte lippen en de grappige zwarte haarlok die hij altijd over zijn voorhoofd veegde. Ook al dacht ze maar heel even aan Yi, die nu zes maanden dood was, toch gaf haar dat steun. Het zou een zware dag worden, realiseerde ze zich, en daarom was ze die begonnen met een meditatie over Yi's gezicht. Tenslotte was ze hier vooral voor hem.

Het gekreun en gedreun van een busmotor bracht haar weer in het heden terug. Ze waren nu vlakbij, waarschijnlijk al uit het ravijn, en reden langs de moerassige poelen aan de rand van de stad. Ze kroop uit haar tentje – een rol blauw plastic die tussen gebogen stokken was uitgespreid – en werd getroffen door de eerste ijzige novemberkou. Ze maalde er niet om, want ze was op een boerderij opgegroeid en was als jong meisje bijna altijd voor zonsopgang opgestaan om de varkens, de kippen en de geiten

te voeren. Ze was een provinciaaltje en dat wist ze, en daar maalde ze al even weinig om als om de kou. Integendeel: ze was er trots op.

Hu Mei legde haar handen om haar mond en brulde zo hard als ze kon: *'Qī lai! Qī lai! Jīngchái lai le!'* – 'Opstaan, opstaan! De politie komt eraan!'

In het duister keek Mei toe hoe de andere mannen en vrouwen uit de tenten kropen waarmee hun protestdorp op de platgetrapte gerstakker was opgebouwd, aan de rand van het hekwerk rond de pesticidenfabriek. Er groeide natuurlijk helemaal geen gerst meer op de gerstakker, die even dood was als haar man, vergiftigd en zonder enige waarde. Alles in Huaxi was vergiftigd en zonder enige waarde, behalve het geld dat uit de fabriek kwam.

*'Kuài, kuài,'* zei ze, in haar handen klappend – 'Snel, snel!' De meeste demonstranten – er waren er in totaal zevenentachtig – waren inmiddels opgestaan en hielden hun stokken en spandoeken gereed. Mei wist dat geen van hen iets had gegeten of thee had gedronken en dat ze allemaal verkleumd waren. Ze wist ook dat ieder van hen bereid was zijn leven voor de goede zaak op te offeren. Ieder van hen was in het geniep door de partij van zijn grondrechten beroofd, zonder enige waarschuwing, en die rechten waren overgeheveld naar de fabriekseigenaren – een investerdersconsortium uit Shanghai –, die vervolgens dit monsterlijke industriecomplex hadden gebouwd. En ze hadden er allemaal onder geleden. Hun gewassen waren verschrompeld, hun varkens crepeerden en tot overmaat van ramp werden nu ook hun dierbaren ziek: ziekten van de luchtwegen, ziekten van de ingewanden en huidziekten. Mei kende de namen van de ziekten niet, maar ze wist dat ze dodelijk waren. De fabriek zou hen allemaal doden, en hulp hoefden ze niet te verwachten. Niet van de partijleider, die volstrekt *fǔ bài* – corrupt – was, niet van de burgemeester, niet van de provinciale magistraat, zelfs niet van de leider van de Communistische Partij van China, Xi Jinping zelf. Allemaal leden ze aan *dào dé dún luò* – morele decadentie. Ze hielden zich allemaal doof voor de smeekbeden van de dorpingen.

Maar dat zou niet lang meer duren als het aan Hu Mei lag.

De koplampen van de bussen schenen over de haveloze protesttentjes. De bussen stopten met sissende remmen en de deuren klaptten open. Oproerpolitie in zwarte uniformen draafde meteen vanuit de bussen de akker op en stelde zich in twee rechte linies achter elkaar op. Mei schatte dat het om zo'n tweehonderd man ging; ze kon de gummiknuppels en schilden in het roze ochtendlicht zien schitteren, maar hun gezichten gingen schuil achter zwarte halsdoeken. Zelfs vanaf de andere kant van de akker was het Mei duidelijk dat de politiemannen zelfvertrouwen uit-

straalden. Ze zouden het protestdorp onder de voet lopen, de tenten neerhalen en dorpelingen die hun de weg versperden in elkaar rammen. De rest zou gearresteerd worden en naar de provinciale gevangenis in Taiyuan worden overgebracht. Een routineklus, want de demonstranten waren tenslotte maar arme keuterboeren. Ze gebruikten rotjes als waarschuwingsignalen. Rotjes? Zo achterlijk waren ze.

Hu Mei onderdrukte een glimlach. Als de politie en de partij dachten dat ze domme dwazen waren, des te beter.

Mei haalde een mobiele telefoon uit haar zak. Het was een glimmende, nieuwe telefoon, nog ongebruikt, en niet haar oude telefoon, die door de politie werd afgeluisterd en geblokkeerd. Deze was een cadeautje van een neef die in Chengdu werkte. Hij was manager kwaliteitsbewaking in een fabriek van mobiele telefoons. Hij had twee kratten vol gestolen, tegelijk met simkaarten en een lijst met anonieme telefoonnummers, en die allemaal aan Mei gegeven. Zij had ze vervolgens aan alle geestverwanten gegeven die ze in de Huaxivallei kende. Vijfhonderd mobiele telefoons. Vijfhonderd niet te traceren nummers. Vijfhonderd gezinnen en hun vrienden, die allemaal op een teken van Mei wachtten. Ze schatte dat het om zo'n tweeduizend mensen ging. De partijlakeien begrepen niet dat al deze dorpelingen uit Huaxi en alle naburige plaatsen er hetzelfde over dachten als Mei: ze waren diep verbitterd. Ze waren onrechtvaardig behandeld, bedrogen en genegeerd.

En dan was er nog iets wat de partij niet begreep. De dorpelingen – deze arme boeren – vertrouwden Mei. Zij en haar man Yi hadden zich vele jaren voor hen ingespannen. Ze hadden hun zieke grootouders soep gebracht, waren midden in de nacht te hulp geschoten als een zeug moest werpen en hadden het vederkruid uit hun vijvers gehaald zodat ze drinkwater hadden. Hu Mei hielp haar dorpsgenoten graag – het zat haar in het bloed – en daarom mochten ze haar graag.

Haar vingers schoten snel over het kleine toetsenbord: *'Tóng zhì men. Shí jiān dào le.'* – 'Kameraden, het is zover.'

Ze keek over de vertrapte akker naar de ogen van de politiemannen, die nu zichtbaar waren in het koude ochtendlicht. Arrogant. Als het haar gevraagd werd, zou ze hen omschrijven als arrogant. Maar ze zouden niet lang arrogant blijven, want tweeduizend klaarwakkere, woedende boeren stonden hen in het duister op te wachten met een heel arsenaal aan vlijmscherp landbouwgereedschap.

Hu Mei glimlachte bij die gedachte. En ze drukte op 'Verzenden'.



# 1

New York, 24 maart, 09.53 uur

Garrett Reilly blowde die ochtend niet, wat zelden voorkwam. Hij had niets uit zijn zak Hindu Skunk gepakt omdat het dinsdag was. Dat was de dag waarop de nieuwe obligaties meestal exact om acht uur op de markt werden gebracht, en als je stoned was als de nieuwe stukken een notering kregen, dan miste je een stap, en als je een stap miste, maakte je fouten, en als je fouten maakte verloor je geld.

Garrett Reilly had er een hekel aan geld te verliezen.

Hij was dus nuchter, en hij was daar blij mee, wat ook al zelden voorkwam. Als hij nuchter was, was hij meestal boos: boos op zijn ouders, zijn broer, de regering, bedrijven, zijn baas. Op alles en iedereen eigenlijk. Voor hem was boosheid een constante: het was zijn gewone toestand. Maar als hij high was, raakte hij in een aangenaam wazige roes, terwijl hij de aandelen verkoopkoersen op zijn Bloomberg-monitor zag fluctueren. Als hij stoned was, kon hij de twintig rinkelende telefoonlijnen bij zijn elleboog negeren en rustig naar het enige raam in de grote, lawaaiige zaal lopen om naar de meeuwen te kijken die boven Rockefeller Park cirkelden en over de Hudson zweefden, of met zijn collega's in de andere kantoorcellen tips over videogames en verhalen over verknalde seksdates uitwisselen. Ze waren allemaal jong, geil en volstrekt niet geïnteresseerd in de echte wereld, zolang er geen geld mee gemoeid was. Of seks.

Maar vandaag was het anders. Hij had alle telefoontjes afgehandeld, had de obligaties voorzichtig maar toch met voldoende rendement geprijsd en genoeg geld verdiend voor zijn bedrijf – Jenkins & Altshuler – om zijn steeds hogere salaris te kunnen verantwoorden. Dat was allemaal routine. Garrett Diego Reilly was twee weken geleden zesentwintig geworden. Hij had een sproetig, half Iers, half Mexicaans gezicht, zwart haar en sprak op de lijkige toon van een jongen uit de sloppenwijken van Long Beach in Californië. Hij was als obligatieanalist een rijzende ster in het bedrijf, het grootste jonge talent dat ze in dienst hadden, en misschien wel het grootste talent van heel Lower Manhattan, dus een dag waarop winst werd geboekt, was volstrekt normaal. Wat niet normaal was, waren de CUSIP-codes van de staatsobligaties die over het scherm rolden. Deze *Treasury-bonds* of kortweg *T-bonds* waren obligaties met een lange looptijd,

uitgegeven door de Amerikaanse overheid, ondersteund door het volledige vertrouwen en de goede naam van het Amerikaanse ministerie van Financiën, en daar waren er heel veel van, met een totale waarde van biljoenen dollars. Met deze obligaties was het begrotingstekort van de laatste twee presidentstermijnen goeddeels gefinancierd, en een groot deel van de staatsschuld bestond uit deze schuldbrieven. Een CUSIP-code, vernoemd naar het Comité inzake Uniforme Identificatieprocedures voor Waardepapieren, was een manier om alle obligaties en aandelen te volgen die in de Verenigde Staten en Canada werden verhandeld. Elke T-bond had een alfanumerieke CUSIP-code van negen posities.

Garrett was een kei als het om CUSIP-codes ging. Hij had een fotografisch geheugen voor getallen. Hij kon een bladzijde met nieuw uitgegeven obligaties vluchtig bekijken en de nummers een week later stuk voor stuk exact reproduceren. Mede vanwege dat talent was Garrett, de zoon van een conciërge, op Yale toegelaten. En verder had zijn oudere broer, die hem voortdurend sarde, hem gestimuleerd. En zo had hij ook een baan gekregen bij Jenkins & Altshuler, waar hij op zijn afdeling de top had bereikt. Maar dat was niet de volledige verklaring. Hij had ook veel te danken aan een ander, verwant talent: patroonherkenning.

Garrett kon niet alleen getallen onthouden, hij ordende ze, rangschikte ze en bracht ze onder in categorieën totdat er een patroon ontstond, een stroom. Net zolang tot de getallen een betekenis kregen. Dat was geen doel dat Garrett zich stelde; hij deed het gewoon. Dwangmatig, vierentwintig uur per dag, driehonderdvijfenzestig dagen per jaar. Zo zag hij de wereld nu eenmaal, zo interpreteerde hij informatie. Het was niet eens zo dat hij patronen vónd.

Hij voelde ze gewoon.

Alleen al de geringste hint van een patroon – in getallen, kleuren, geluiden, geuren – bracht een tinteling onder aan zijn ruggengraat teweeg, een miniem elektrisch schokje dat tussen genot en schrik in lag. Naarmate het patroon zich duidelijker manifesteerde, in welke vorm dan ook, verdween de tinteling en veranderde die snel in een concreet feit. En op dat moment wist hij dat hij iets herkenbaars, iets kwantificeerbaars voor zich zag – een sinus-kromme van aandelenkoersen, een reeks muzieknoden die in een serie van drie op een daalden, een geleidelijke overgang van paars naar groen op de overstapkaartjes van de stadsbus – en dan schreef hij dat op of liet het erbij en ging met iets anders verder. Het was niet van belang of er een idee of bedoeling achter de patronen zat; Garrett zag ze gewoon, voelde ze overal en sloeg ze in zijn hersenen op. Letterlijk. Elke minuut van elk uur van elke dag.

En dat was een andere reden dat hij marihuana rookte; als hij stoned

was, verdween de tinteling, versmolten de patronen tot de chaotische ruis van het dagelijks leven en werd Garrett in elk geval voor een tijdje net als ieder ander. De informatie werd niet gecategoriseerd, maar was er gewoon. En dat was een opluchting. Stoned worden leidde even af van het enige wat Garrett kon.

Maar vandaag was hij niet stoned. Hij was nuchter. En hij kon het patroon voelen van de CUSIP-codes van de staatsobligaties die sinds gisteren 01.04 uur Greenwich Mean Time over de hele wereld werden verkocht. De vertrouwde tinteling was vlak na zijn tweede kop koffie begonnen. Hij voelde een bijna sensuele schok op het moment dat hij misschien wel de vierhonderdste CUSIP las van een obligatie die in het Midden-Oosten werd verhandeld. Hij had die code al vijf keer gelezen. En nu liet hij de herinnering aan alle andere CUSIP-codes die hij kende als een tsunami van cijfers over zich heen komen. En hup, zomaar ineens verscheen er een patroon.

De eerste zes posities van een CUSIP waren simpel zat: die behoorden aan de uitgever van het waardepapier. De zevende en achtste positie bepaalden het soort waardepapier dat werd verhandeld: cijfers gaven meestal aandelen aan, letters duiden op vast inkomen of obligaties. De negende – en soms tiende – positie was bestemd voor het controlegetal, automatisch gegenereerde cijfers die waarborgden dat de rest van de CUSIP zonder verzendingsfouten werd overgebracht.

Garrett kende de eerste vier posities van de Amerikaanse staatsobligaties uit zijn hoofd: 9128. Daarachter varieerden de getallen al naar gelang het soort waardepapier: tegen inflatie beschermde certificaten hadden het getal 10, kortlopende staatsobligaties 08.

Maar dit patroon betrof geen tegen inflatie beschermde certificaten of kortlopende staatsobligaties. Dit patroon betrof staatsobligaties met een vervaldag over twintig tot dertig jaar, de langste termijn die er voor Amerikaanse staatsobligaties bestond. Iemand was ergens ter wereld bezig staatsobligaties op tal van beurzen over de hele wereld te verkopen. Dat was op zich niet zo ongebruikelijk, want de markt voor staatsobligaties was enorm, en de handel erin was een spel dat dag en nacht doorging.

Maar twee elementen waren wél ongebruikelijk, en die trokken Garretts aandacht.

Het eerste element was dat alle verkochte obligaties twaalf jaar geleden door dezelfde anonieme koper tijdens één veiling waren aangeschaft.

Het tweede element was dat als je de nettowaarde van alle obligaties die twaalf jaar geleden door die ene koper waren aangeschaft bij elkaar optelde, je op een bedrag van tweehonderd miljard dollar uitkwam. En dat was zelfs voor Garrett een enorme hoop geld.



## 2

Jenkins & Altshuler, New York, 24 maart, 11.02 uur

‘Is iemand in het geheim bezig Amerikaanse staatsobligaties te verkopen?’ vroeg Avery Bernstein, terwijl hij een paar strengen van zijn dunner wordende haar van zijn hoge, vijfenvijftig jaar oude voorhoofd veegde. In zijn schorre Brooklyn-accent klonk ergernis door.

‘Voor een bedrag van tweehonderd miljard,’ antwoordde Garrett. ‘Vanochtend is de helft ervan op de markt gekomen.’

‘Is dat een vermoeden of heb je daar bewijs van?’ Avery rolde geïrriteerd met zijn schouders onder het tweedjasje dat hij gewoonlijk droeg, ook al was hij geen hoogleraar meer en kon hij elk type Italiaans kostuum kopen dat hij wilde. Voor Avery was dat tweed een manier om zijn middelvinger op te steken naar alle hotemetoten op Wall Street: ik draag lekker wat ik wil en verdien toch meer poen dan jullie.

Garrett legde een stapeltje papieren met uitgeprinte serienummers op het bureau van zijn baas. ‘Ik weet het,’ zei hij. ‘Ik heb het gecontroleerd. Ik weet het absoluut zeker.’

‘Dus je hebt de herkomst van elke CUSIP-code gecontroleerd?’ vroeg Avery, terwijl hij de stapel papieren doorbladerde. Het waren zeker driehonderd vellen, alles bij elkaar een paar miljoen serienummers. Hij had hier geen tijd voor.

‘Ja. Of eigenlijk: nee. Ik bedoel dat dat niet nodig was. Ik bekijk de CUSIP’s als ze op de markt komen. En als ze weer opduiken, zie ik gewoon... Ik zie waar ze vandaan komen. Niet hier op papier. Maar in mijn hoofd. Sinds gisteren middernacht is er tweehonderd miljard dollar op de markt gedumpt, allemaal van dezelfde veiling in 2001.’

Garretts stem zakte weg toen hij zag dat Avery’s gezichtsuitdrukking steeds kritischer en weifelender werd.

‘Lees jij de CUSIP’s als er staatsobligaties worden uitgegeven? Hoe dat zo? Voor de lol?’

Garrett haalde zijn schouders op. ‘Niet zomaar voor de lol. Ik doe dat soms. Vooral als de servers van *World of Warcraft* traag zijn...’

Avery staarde Garrett aan. Hij kon zich nog herinneren hoe hij hem voor het eerst onderuitgezakt achter in de Dunham Lab-collegezaal op Yale had zien zitten – een sproetige achttienjarige die het niet de moeite

waard had gevonden aantekeningen te maken tijdens Avery's college over geavanceerde getaltheorie. Niets maakte Avery kwader dan een student die meende dat hij te goed was voor de collegestof. Als weinig subtiele waarschuwing gaf hij zijn assistent opdracht om Garrett – en alleen Garrett – aan het eind van de week een clusteralgoritmetoets te laten maken, maar Garrett haalde daarbij zo'n hoog cijfer dat het bijna ongeloofwaardig was. Niemand kon een patroon ontdekken in zo'n reeks willekeurige cijfers. Avery liet Garrett de toets nogmaals onder toezicht en in een afgesloten kantoor maken, maar daar scoorde Garrett zelfs nog hoger.

Vernederd stapte de assistent de volgende dag over naar de leergang kunstgeschiedenis. En vanaf dat moment had Avery Garrett onder zijn hoede genomen, in plaats van te proberen hem door streng optreden bij de les te betrekken.

Voor de rest van het collegejaar was hij Garretts mentor en liet hem postdoctorale colleges bijwonen als hij verveeld of afwezig leek, liet hem onderzoek doen naar de voorspelbaarheid van het rendement van aandelenmarkten en variaties in rentetarieven en nodigde hem soms zelfs uit voor een etentje op zondagavond in een restaurant. Avery had op Yale al de nodige genieën gezien, maar vatte een bijzondere genegenheid voor Garrett op. Zeker, hij was arrogant, vaak onhebbelijk en hield soms geen rekening met de gevoelens van anderen, maar hij was in elk geval overal en altijd eerlijk. En als zijn minder aangename eigenschappen niet opspeelden, kon Garrett ook openhartig en zelfs kwetsbaar zijn. Terwijl ze *lo mein* en broccoli met rundvlees aten, hadden ze over familie, over verwachtingen en teleurstellingen gepraat. Garrett deed Avery aan zichzelf op die leeftijd denken.

Toen stierf Garretts broer.

Avery huiverde nog steeds bij de herinnering aan die mooie ochtend in juni, toen de kille woede op Garretts gezicht stond gegrift en hij Avery in diens kantoor liet weten dat hij stopte op Yale. Avery had geprobeerd hem op andere gedachten te brengen, maar Garrett was niet voor rede vatbaar geweest. Hij was nog diezelfde middag naar huis in Long Beach vertrokken, zijn enorme talent verspillend. Van tijd tot tijd informeerde Avery nog naar hem; hij wist dat Garrett uiteindelijk aan de universiteit van Long Beach was afgestudeerd in computerwetenschappen en als programmeur voor een gaming-bedrijf in Los Angeles was gaan werken. Toch leek hij veel beter te kunnen.

Dus toen Avery vier jaar later Yale voor de topfunctie bij Jenkins & Altshuler verruilde, was Garrett een van de eersten die hij belde. Hij wist wat Garrett kon en wilde talenten als hij graag in zijn team hebben. En hij

had gelijk gehad om hem aan te stellen – Garrett was de beste jonge analist van het bedrijf – maar om op zo'n grote schaal een reeks CUSIP's te herkennen en dan ook nog te beweren dat het om een grootschalige verkoop van staatsobligaties ging, leek werkelijk buiten alle proporties.

'En denk je dat je weet wie daarmee bezig is?'

Garrett knikte zelfverzekerd, zakte lui onderuit en legde zijn voeten op de salontafel voor Avery's kantoorbank. Wat een eigengereide kwast was het toch, dacht Avery, verbaasd dat iemand zoveel arrogantie kon uitstralen terwijl hij tot nu toe zo weinig had gedaan om die te rechtvaardigen. Dat was nog altijd de karaktertrek van Garrett waaraan Avery zich het meest stoorde. Maar ja, dat gold voor iedereen, realiseerde Avery zich. Het afgelopen halfjaar had Avery een oudere handelaar tot tweemaal toe ervan moeten weerhouden naar Stern, Ferguson over te stappen, omdat Garrett voortdurend bleef opscheppen over de winst die hij die dag had behaald.

Het vervelende daarbij was dat hij zo vaak gelijk had.

'Wil je het me vertellen?'

'Wil je geen gokje wagen?' vroeg Garrett glimlachend.

'Verdomme, Garrett, ik ben CEO van een internationaal miljardencon...'

'De Chinezen,' flapte Garrett eruit, hem onderbrekend.

Avery slikte zijn woorden in. Hij haalde diep adem. 'Leg uit.'

'De obligaties zijn twaalf jaar geleden gekocht op een veiling via een derde, een intermediair uit Dubai. Een handelshuis met de naam Al Samir. De Chinese Volksbank maakt daar gebruik van om...'

Avery onderbrak hem: 'Een heleboel mensen maken gebruik van Al Samir.'

'Zeker,' vervolgde Garrett, 'maar wie van hen heeft tweehonderd miljard cash ter beschikking om Amerikaanse obligaties te kopen? En nog wel in één transactie? Misschien drie zelfstandige vermogensfondsen in de hele wereld.'

'Alleen maar speculatie.'

'Ik kom zo bij mijn punt.' Garrett glimlachte, er zichtbaar van genietend dat hij iets wist dat Avery niet wist. 'Ik ben als een advocaat die zijn zaak langzaam opbouwt.'

'Prima. Ga verder,' bromde Avery.

'Er zat een patroon in de transacties. Zestien verschillende effectenmakers, maar geen van hen zit in China, of zelfs elders in Azië. Als je Chinees was en obligaties wilde lozen, maar geen verdenking wilde wekken...'

'Dan zou je zeker niet gebruikmaken van makelaars in je eigen land,' zei Avery, de zin afmakend. 'Interessant, maar nog steeds speculatief.'

‘De handel begon om 01.04 uur, Greenwich Mean Time. En dat was acht uur ‘s ochtends in Peking. Het begin van de handelsdag daar. Dat wil zeggen dat iemand daar wakker werd, op de knop drukte en de hele dag bleef handelen.’

Avery knikte, geconcentreerd luisterend. Een gevoel van onbehagen maakte zich van hem meester. Hij wreef ongemakkelijk met zijn duim over de versleten armleuning van zijn oude universitaire bureaustoel. ‘Heb je nog meer?’

‘Zeker wel, heel veel meer,’ zei Garrett. ‘De transactietijden gaven de doorslag. Afgezien van de CUSIP-codes wist ik daardoor dat er iets gaande was. Er zat een patroon in de transactietijden van alle effectenmakelaars. Het klopte tot op de seconde. Eerst zag ik het niet, maar toen ik ze een poosje volgde, wist ik het opeens.’

‘Wat was het patroon?’

‘Vier, veertien, vier, veertien. Een repeterende lus.’

‘Dat betekent niets,’ zei Avery, behoorlijk teleurgesteld. Heimelijk had hij gehoopt dat Garrett echt iets op het spoor was.

‘Voor jou niet. En voor mij ook niet. Maar als je Chinees bent...’

Avery kneep zijn ogen toe. Opeens begreep hij wat Garrett bedoelde. Avery had vijf jaar wiskunde onderwezen aan de universiteit van Hongkong. Vijf lange jaren was hij in de Chinese cultuur ondergedompeld. Hij fluisterde: ‘Vier betekent dood.’

‘En veertien betekent ongeluk. De twee onfortuinlijkste getallen in China. Als je je vijand via getallen wilt aanvallen en je erg bijgelovig bent, zou je zijn obligaties elke vier en veertien minuten verkopen. En de Chinezen zijn waanzinnig bijgelovig.’ Garrett glimlachte en haalde zijn schouders op, waarmee hij blijk gaf van een zekere nederigheid. ‘Dat laatste heb ik moeten googelen. Ik weet echt geen donder van China.’

Avery probeerde zich het enorme belang van wat hij net had gehoord te realiseren. Garretts speculatie kon ontzagwekkende implicaties hebben.

‘Als dit waar is...’ siste Avery.

‘Het is waar,’ onderbrak Garrett hem, zijn witte hemdsmouwen oprol- lende, alsof hij wilde aangeven hoezeer hij zijn geest had gepijnigd. ‘Gegarandeerd.’

‘Dus je weet wat het betekent?’

Garrett knikte enthousiast. ‘Als de markt met Amerikaans schuldpa- pier wordt overspoeld, zullen de rentetarieven door het plafond gaan. Economische paniek. En de dollar zal ten onder gaan.’

Avery trok een frons. ‘Je lijkt er nogal blij mee.’

‘Blij? Niet blij? Dat interesseert me geen flikker. Maar ik weet dat het

een manier is om geld te verdienen. En daarvoor zitten we hier toch zeker? Om geld te verdienen?’

‘Wil je op een dalende dollar gokken?’ zei Avery op trage, voorzichtige toon. Het onbehaaglijke gevoel was opeens zo sterk geworden dat hij er misselijk van werd.

‘Ja, man!’ zei Garrett enthousiast, met zwaaiende armen uit zijn stoel opstaand. ‘Ik wil die hele kutzooi shorten. Kijk, als de Chinezen nu in het geheim aan het shorten zijn, betekent dat dat ze straks openlijk zullen dumpen. Waarschijnlijk al op korte termijn. Dus ja, ik wil op een dalende dollar gokken. Ik gooi al mijn geld erin.’

Avery staaarde uit het raam, dat pal op het westen uitkeek. Een vliegtuig koerste aan op de landingsbaan van het vliegveld Newark Liberty. ‘Garrett, besef je wel dat dat funest kan zijn voor de Amerikaanse economie?’

‘Maar wij zullen stinkend rijk worden,’ zei Garrett. ‘Dus wat kan het jou schelen?’

Avery draaide zich om en keek zijn jongere medewerker aan, die hij als achttienjarig broekje onder zijn hoede had genomen. Opeens had hij de onweerstaanbare drang zijn boeltje te pakken en naar Yale terug te keren om weer les te gaan geven, omdat het hem duidelijk was dat hij er gedurende de twintig jaar dat hij achter de lessenaar had gestaan, bij lange na niet in was geslaagd de jeugd van morgen zelfs maar het geringste morele besef bij te brengen.

### 3

Washington DC, 24 maart, 04.14 uur

Generaal-majoor Hadley Kline moest zijn best doen om kalm te blijven. Zijn gedrongen, ronde lichaam, dat meestal heen en weer schokte in het ritme van zijn voortdurende, hyperactieve gedachtestroom, was nu een en al beweging. Met zijn armen als windmolens in het rond zwaaiend en hoofdschuddend, waarbij zijn dikke zwarte haar op en neer deinde, liep hij rond de lange tafel in de sobere vergaderzaal in de kelder van het directoraat Analyse van de Defense Intelligence Agency, de militaire inlichtingendienst. De DIA was gehuisvest in een groot, wit gebouw op luchtmachtbasis Bolling in een voorstad van Washington. Het was het epicentrum van de spionage- en inlichtingenactiviteiten van de Amerikaanse strijdkrachten, en generaal Kline was het hoofd van het directoraat Analyse. Zijn afdeling had tot taak de enorme informatiestroom die naar het inlichtingenapparaat vloeide te kanaliseren en daar conclusies uit te trekken. Kort samengevat: generaal Kline moest dingen uitzoeken, en daar was hij dol op.

‘Eerste vraag,’ riep Kline opgewonden met zijn zware South Boston-accent. ‘Is het waar?’

De tafel was drukbezet met ruim twintig stafleden, jonge mannen en vrouwen van de verschillende krijgsmachtonderdelen. Ze waren allemaal in uniform en druk met hun laptops en geopende dossiermappen. Howell, een jonge luchtmachtkapitein uit Texas, antwoordde snel: ‘Zeer waarschijnlijk wel, generaal.’

‘Zeer waarschijnlijk? Hoe waarschijnlijk?’ Kline keek Howell indringend aan. ‘Hoe zeker is het?’

‘Negentig procent, generaal.’

‘Hoe weten we dat?’

‘De NSA heeft een telefoontje naar het ministerie van Financiën onderschept, generaal,’ merkte een vrouwelijke luitenant aan het verste eind van de tafel op. ‘Het werd gepleegd met een onbeveiligd mobieltje.’

‘En het telefoontje was afkomstig van...’ Kline bleef even staan en tikte iets in op een laptop aan het uiteinde van de tafel, ‘Avery Bernstein? Die ken ik toch? Waar ken ik die van?’

De analysemedewerkers kenden de procedure. Kline maakte gebruik

van zijn eigen vorm van de socratische methode, waarbij hij een lang, bevlogen twistgesprek – met zichzelf – hield ten overstaan van iedereen die mogelijk informatie aan De Stapel kon toevoegen. Zo noemde Kline de denkbeeldige open doos waarin zijn team nuttige inlichtingen gooide: De Stapel.

Een jonge zwarte landmachtkapitein, Caulk genaamd, projecteerde een pr-foto van Avery Bernstein op een scherm. ‘CEO van Jenkins & Altschuler, een effectenmakelaar in New York, generaal. Hij was eerder hoogleraar wiskunde op Yale. Was lid van de Raad van Economische Adviseurs van de vorige president...’

‘Ja. Klopt. Daar ken ik hem van. We hebben zijn antecedenten toch uitvoerig onderzocht, niet?’

Het gesprek kreeg nu vaart.

‘Zeker, generaal.’

‘En was hij te vertrouwen?’

‘Zeker.’

Kline draaide zich weer om, met zijn handen in zijn nek krabbend, alsof hij zojuist een muggenbeet had ontdekt. ‘En wat was de reactie van Financiën?’

Een breedgeschouderde kapitein riep vanaf het verste eind van de tafel: ‘Geen officiële reactie...’

Kline onderbrak hem geïrriteerd: ‘Officiële reacties zijn voor kloot...’

De kapitein liet zijn baas de zin niet afmaken: ‘... maar mijn bron, die een ingewijde is, zei dat ze dankzij deze informatie het overschot in de markt kunnen opkopen voordat het algemeen bekend wordt.’

Kline glimlachte. Hij vond het niet erg in de rede gevallen te worden. Hij verafschuwde de overdreven discipline bij de strijdkrachten. Titels, salueren, salarisschalen: in Klines beleving waren dat stuk voor stuk hinderpalen als het om productief en creatief denkwerk ging. Er was maar één reden dat hij in het leger zat: de sensatie van het jagen, en dat was echt het enige.

‘Oké,’ bromde Kline, een korte pauze nemend om zijn verzamelde team aan te kijken. ‘De grote vraag? Waarom? Waarom zouden de Chinezen in het geheim zo’n lading van onze staatsobligaties lozen?’

Kapitein Howell nam als eerste het woord. ‘De jaarlijkse rekening voor wapenverkoop aan Taiwan komt over twee weken in het Congres. Dit is een waarschuwingsschot voor de boeg: stop met F-16’s verkopen aan hun vijand.’

‘Niet onmogelijk, maar fantasieloos,’ oordeelde Kline met luide stem. ‘Heeft er nog iemand een idee met ballen?’

Kapitein Howell begon te blozen, en er weerklonk gedempt gegrinnik in de zaal.

Een vrouwelijke luitenant-kolonel stond op. 'Dit is kwaadaardige pesterij, generaal. Ze willen ons uit ons evenwicht brengen, terwijl ze zaken doen met de rest van de wereld.'

Kline haalde zijn schouders op. 'Dat klinkt al beter. Maar tweehonderd miljard is wel verdomd veel voor pesterij.'

De breedgeschouderde kapitein kwam tussenbeide. 'Zien we de redelijkste verklaring niet over het hoofd? De Chinezen denken niet langer dat Amerikaanse staatsobligaties een goede investering zijn, dus verkopen ze die. En dat doen ze in het geheim omdat ze de wereldmarkten niet willen verstoren of ons boos willen maken. We wachten er nu al een tijdje op dat de Chinezen onze obligaties op de markt dumpen.'

Kline hield op met heen en weer lopen en knikte bedachtzaam. 'Ja, kapitein Mackenzie, dat is de waarschijnlijkste verklaring.' Hij keek de tafel rond. 'Zijn we het daar allemaal over eens?'

Iedereen knikte bevestigend. Kline wachtte. Hij vertrok de rechterkant van zijn getekende gezicht in een sluw lachje. Een jonge landmachtkapitein met zwart haar aan het andere eind van de vergadertafel stond op. Ze stond kaarsrecht, bezat een soepele elegantie en richtte haar diepblauwe ogen op Kline. Lieve god, wat is ze mooi, dacht Kline, direct bedenkend dat hij gelukkig getrouwd was en dat een lagere in rang te na komen je op een celstraf kon komen te staan die je leven ruïneerde.

'Ja, kapitein Truffant?' bromde hij. 'Hebt u een alternatieve theorie?'

'Inderdaad, generaal,' zei Alexis Truffant zacht, maar zelfverzekerd. 'Maar het is niet meer dan een theorie.'

'Voorlopig is alles wat we zeggen theoretisch. Vertel op.'

'Generaal, ik denk...' Ze aarzelde. 'Ik denk dat China ons zojuist de oorlog heeft verklaard.'

Iedereen ademde opeens hoorbaar in. En ook de stilte die volgde was hoorbaar. Kline knikte zonder iets te zeggen, nog steeds naar de sprankelende blauwe ogen van Alexis Truffant starend. Ze was niet alleen uiterlijk knap, maar was ook tot logisch en onafhankelijk denken in staat, ongeacht de situatie en hoe hoog de druk ook was. Voor Kline was dat ware schoonheid. Dat was de reden dat ze daar aanwezig was.

Ze vervolgde: 'Ik denk gewoon dat het een oorlog is die we nooit eerder hebben meegemaakt.'

Kline sprak Alexis aan terwijl ze voor de lift naar haar kantoor op de tweede verdieping stond te wachten. 'Kapitein Truffant, loop met me mee.'



‘Natuurlijk, generaal.’

Alexis draaide zich om en liep al snel gelijk op met generaal Kline. ‘Wilt u me vragen stellen over mijn oorlogshypothese? Ik heb redenen om aan te nemen...’

‘Nee. Ik ben het met u eens,’ onderbrak Kline haar. ‘Onze obligaties op de schaduwmarkt verkopen staat vrijwel gelijk aan een oorlogsverklaring in dit tijdsgewricht. Zelfs als we het eigenlijk al verwachtten. En ik ben het er ook mee eens dat het een oorlog zal worden die we niet echt begrijpen.’

‘O, ik, eh...’ stamelde Alexis verrast, wat ze meteen betreurde, en ze rekende erop dat haar baas haar meteen op haar nummer zou zetten. Ze kende Kline nu lang genoeg – twee jaar inmiddels – om te weten dat hij geen aarzeling of besluiteloosheid duldde. Hij wilde dat de mensen die voor hem werkten zelfverzekerd, vastberaden en standvastig waren, zelfs als ze fout zaten. Maar in plaats van haar te berispen, schudde hij snel zijn hoofd.

‘Was het Bernstein die dit heeft gezien?’

‘Nee, een ondergeschikte op zijn kantoor.’

‘Hebben we een naam?’

‘Garrett Reilly. Zesentwintig jaar. Obligatieanalist.’

‘Zesentwintig? Hij heeft een tamelijk spectaculair staaltje intuïtief wiskundig onderzoek laten zien.’

‘Zeker, generaal.’

‘Weten we nog meer van hem?’

‘Zijn naam staat op het huurcontract van een appartement met twee slaapkamers in Lower Manhattan. Hij zit in een indrukwekkende belastingsschijf voor een zesentwintigjarige. Voortijdig van Yale vertrokken. Afgestudeerd aan de universiteit van Long Beach in computerwetenschappen en wiskunde.’

‘Van Yale vertrokken om naar Long Beach te gaan? Dat wijst op een groot gebrek aan gezond verstand.’

‘Hij vertrok van Yale twee dagen nadat zijn broer omgekomen was... in Afghanistan.’

Kline bleef stilstaan en staarde Alexis aan. Ze vervolgde: ‘Vice-korporaal Brandon Reilly, marinier. Gesneuveld tijdens een gevecht in Camp Salerno op 2 juni 2007. Sluipschutterskogel in de nek.’

Kline zei niets en bewoog tegen zijn gewoonte in niet. Alexis keek hem aan. Ze wist precies welke radertjes er in het hoofd van haar meerdere draaiden. Na tien lange seconden knikte Kline langzaam en bijna onmerkbaar. ‘Garrett Reilly? Denk je dat hij het geweest kan zijn?’ Ze antwoordde niet meteen. ‘Voor Dominantie?’

Alexis Truffant had zich diezelfde vraag gesteld toen ze twee uur daarvoor Garrett Reilly's dossier had bekeken. Ze had de foto van de jonge man bestudeerd, zijn knappe, jongensachtige gezicht, blauwe ogen en de eigzinnige, bijna arrogante grijns om zijn lippen; ze had zijn beknopte cv aan de meedogenloze logica van haar eigen buitengewoon geordende brein onderworpen. Ze waren al meer dan een jaar zonder succes naar iemand op zoek, en de klok tikte door; binnenkort zou er geen geld meer zijn voor het project. En daarom antwoordde ze haar baas het volgende, waarbij ze haar reactie zo zorgvuldig mogelijk formuleerde, want Alexis Truffant was in wezen extreem risicomijdend: 'Een stellige mogelijkheid, generaal.'

Kline staaarde zijn ondergeschikte aan, en Alexis wist dat hij op zoek was naar een spoor van twijfel op haar gezicht, een blijk van enige reserve. Het leger was een moeras vol dubbelzinnigheden en slagen om de arm. Daarom haalde ze diep adem en zei het nog eens: 'Een stellige mogelijkheid.'

Kline knikte, draaide om zijn as en liep weg. Hij riep over zijn schouder: 'U kent de procedure, kapitein. Aan de slag.'

'Ik ben ermee bezig, generaal,' zei ze, terwijl ze naar de lift rende.